

Arrest

nr. 233 032 van 24 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. L'ALLEMAND
Britselei 47 - 49 / 5 - 7
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 december 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, met Turkse nationaliteit, verklaarde op 27 augustus 2018 het Belgische grondgebied te hebben betreden. Hij diende op 30 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 oktober 2018 maakte de verzoekende partij het voorwerp uit van een Dublin-verhoor. Uit Eurodac-onderzoek bleek dat de verzoekende partij op 29 november 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende in Slovenië.

De Belgische autoriteiten richtten op 25 oktober 2018 een terugnameverzoek aan de Sloveense autoriteiten op grond van artikel 18.1 (b), van de Verordening 604/2013 (hierna: de Dublin III-Verordening). De Sloveense autoriteiten stemden in met dit verzoek op 5 november 2018.

De gemachtigde van de bevoegde minister nam op 30 januari 2019 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij een beroep heeft aangetekend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 21 november 2019 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing met de volgende motieven:

“(…)

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: K.,

Voornaam: Y.

Geboortedatum: 03.01.1987

Geboorteplaats: M.

Nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 8 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Op 25.10.2019 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Sloveense instanties die op 05.11.2019 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

Betrokkene heeft zich niet zelfstandig gemeld bij de autoriteiten van Slovenië.

Hij kan een verzoek tot internationale bescherming indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, Afdeling Internationale Bescherming op volgend adres:

Klein Kasteeltje, Passendalestraat 2, 1000 Brussel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel licht toe:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. SUETENS en M. BOES, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)'.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. LAMBRECHTS).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. LAMBRECHTS Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier : de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

Dit werd niet onderzocht door verwerende partij. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie – althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.

De schending is om die reden voldoende bewezen."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval geeft de bestreden beslissing de juridische grondslag weer: artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft de feitelijke reden weer: de verzoekende partij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

De bestreden beslissing preciseert dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

In het administratief dossier is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van de verzoekende partij. De bestreden beslissing stelt dat bijgevolg in de bestreden beslissing rekening is gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de

Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing verduidelijkt dat op 25 oktober 2018 een terugnameverzoek werd gericht aan de Sloveense instanties die op 5 november 2018 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (b), van de Dublin III-Verordening. De verzoekende partij heeft zich niet zelfstandig gemeld bij de autoriteiten van Slovenië.

De verzoekende partij kan een verzoek tot internationale bescherming indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit de motieven van de bestreden beslissing volgt dat de bestreden beslissing zeker niet op een stereotiepe wijze is genomen. Evenmin kan vastgesteld worden dat de gemachtigde van de bevoegde minister zich gedragen heeft als *“slecht geprogrammeerde automaten”*.

Verder maakt de verzoekende partij evenmin duidelijk waarom de bestreden beslissing niet afdoende zou gemotiveerd zijn.

De aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden.

2.1.3.1. De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Wat de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Met andere woorden dient de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te zijn genomen opdat het redelijkheidsbeginsel geschonden zou zijn.

2.1.3.2. In eerste instantie merkt de Raad op dat de verzoekende partij voornamelijk theoretische beschouwingen geeft over de door haar geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur.

Concreet stelt de verzoekende partij slechts dat geen rekening is gehouden met de duur van het verblijf in België, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland en haar goede integratie, zonder enige persoonlijk en concreet element of aspect toe te lichten.

Dergelijk algemeen betoog voldoet in dit geval niet om de schending van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur aannemelijk te maken. Temeer uit het administratief dossier blijkt dat het ingediende verzoek tot internationale bescherming werd beëindigd op 29 augustus 2018 omdat de verzoekende partij zich niet had aangeboden en thans geen verzoek om internationale bescherming hangende is. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoekende partij dat zij geen weet heeft van een inmiddels ingediend verzoek om internationale bescherming. Ook de verwerende partij bevestigt dit gegeven.

Nochtans heeft de bestreden beslissing op deze mogelijkheid gewezen: *“Hij kan een verzoek tot internationale bescherming indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, Afdeling Internationale Bescherming op volgend adres:
Klein Kasteeltje, Passendalestraat 2, 1000 Brussel.”*

De verzoekende partij voert niet aan gezondheidsproblemen te kennen, geeft geen concrete toelichting hierover en zet niet uiteen wat haar gezinsleven of familiaal leven is (met uitzondering van het bestaan van een broer, waarover meer bij de bespreking van het tweede middel). De elementen van integratie die de verzoekende partij thans wenst aan te tonen door middel van de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken, zoals de getuigenverklaringen van haar vrienden, het Europees rijbewijs en de arbeidsovereenkomst, zijn niet van die aard dat zij de bestreden beslissing kunnen beïnvloeden. De bestreden beslissing meldt de leeftijd van de verzoekende partij en stelt vast dat er geen sprake is van een medische problematiek, wat de verzoekende partij niet weerlegt. De bestreden beslissing verwijst naar het terugnameverzoek van 25 oktober 2018, gericht aan de Sloveense autoriteiten. De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) werd aan de verzoekende partij ter kennis gegeven op 30 januari 2019 en hieruit blijkt dat de verzoekende partij verklaarde op 27 augustus 2018 België binnen gekomen te zijn zodat het verblijf van de verzoekende partij kort is. Over de integratie zet de verzoekende partij niet concreet uiteen wat deze inhoudt. De loutere mogelijkheid tot werkgelegenheid en de neergelegde verklaringen van vrienden tonen nog geen verregaande integratie aan. De verzoekende partij blijft te vaag in haar betoog.

Het eerste middel is in al haar onderdelen, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Dit middel licht toe:

“Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en 'T./ Finland, § 150).

De broer van verzoeker is woonachtig te 2020 Antwerpen, (...). De heer F. K. is een succesvol eigenaar-uitbater van diverse horeca-aangelegenheden in Antwerpen.

In casu wordt aangetoond dat de familie van verzoeker woonachtig is te België. Er is dus alleszins sprake van een gezinsband.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoeker, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verzoeker gedwongen om terug te keren naar zijn land van herkomst en zijn familie achter te laten.

Het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoeker zelf niet eens terugkeren naar zijn land van herkomst, daar hij reeds sinds lange tijd in België verblijft en woonachtig is. Het centrum van zijn belangen bevindt zich hier, laat staan dat zijn familie zomaar zou kunnen verhuizen.

Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan kan hij zijn gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

Zo getuige ook de diverse verklaringen die verzoeker voorlegt van vrienden en familie (stuk 2).

Bovendien was verzoeker werkzaam bij de BVBA E. nadat hij tijdelijk verblijfsrecht had gekregen (stuk 4). Verzoeker had immers zo snel mogelijk zijn Europees rijbewijs behaald opdat zijn kansen op de arbeidsmarkt vergroot zouden worden en hij geen last van het Belgisch sociaal zekerheidsstelsel zou worden (stuk 3).

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van verzoeker is dan ook reëel.

Het middel komt aldus ernstig voor."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In dit geval beschrijft de verzoekende partij als zijnde haar familie, haar broer, die woonachtig is in België.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De verzoekende partij toont niet aan een kerngezin te vormen met haar broer die beschermingswaardig is door artikel 8 van het EVRM en toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid met haar broer aan.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verklaarde vrijgezel te zijn en verschillende zussen/broers heeft die in Turkije (herkomstland) wonen. De verzoekende partij verklaarde geen kinderen te hebben.

Het gezinsleven of familieleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM niet geschonden.

Wat het privéleven van de verzoekende partij betreft, stelt zij concreet over het privéleven:

"In casu kan verzoeker zelf niet eens terugkeren naar zijn land van herkomst, daar hij reeds sinds lange tijd in België verblijft en woonachtig is. Het centrum van zijn belangen bevindt zich hier, laat staan dat zijn familie zomaar zou kunnen verhuizen.

(...)

Zo getuige ook de diverse verklaringen die verzoeker voorlegt van vrienden en familie (stuk 2).

Bovendien was verzoeker werkzaam bij de BVBA E. nadat hij tijdelijk verblijfsrecht had gekregen (stuk 4). Verzoeker had immers zo snel mogelijk zijn europees rijbewijs behaald opdat zijn kansen op de arbeidsmarkt vergroot zouden worden en hij geen last van het Belgisch sociaal zekerheidsstelsel zou worden (stuk 3).

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van verzoeker is dan ook reëel."

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geenszins een lang verblijf heeft in België nu zijzelf verklaarde op 27 augustus 2018 België binnen gekomen te zijn. De voorgelegde stukken wijzen niet op een vergaande integratie (zie ook bespreking eerste middel). De verzoekende partij is vaag in haar betoog en toont geenszins aan dat de stukken, toegevoegd aan het verzoekschrift, van die aard zijn dat een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM bestaat. Er wordt op gewezen dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht inhoudt. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend of enige poging heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren.

Uit artikel 8 van het EVRM vloeit geen vrijgeleide voort om na een verblijf van amper een jaar en half op basis van de door de verzoekende partij voorgehouden elementen van integratie van rechtswege een verblijf te verkrijgen.

Het louter voorleggen van de getuigenverklaringen die zich uitspreken over het karakter van de verzoekende partij, toont niet aan dat het privéleven dermate is geschonden zodat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Evenmin toont een Europees rijbewijs en een tijdelijke tewerkstelling aan dat deze elementen van integratie wijzen op een schending van artikel 8 van het

EVRM of kunnen aantonen dat het centrum van de belangen van de verzoekende partij in België ligt. Dit klemmt nog meer nu de verzoekende partij verklaarde geboren te zijn op 3 januari 1987 en dus meer dan dertig jaar in het buitenland verbleef.

De verzoekende partij toont de schending van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN